

umor šentilskega pismonoše Ludvika Zunka. Zločin je zagrešil 18. nov. l. l. Karl Adler, katerega bo sodil mariborski veliki senat proti koncu tega meseca, ker je preiskava zaključena in je tudi državno pravnikištvno končalo obtožnico.

Okradena hlapca in krošnjar. Neznani zmovič je odnesel iz shrambe pri mesarju Vlahoviču pri glavnem kolodvoru v Mariboru obleko dvema hlapcema in enemu krošnjarju. Antona Weissa je oškodoval za 940 Din, Alojza Satlerja za 800 Din in krošnjarja Mateja Dukariča za 100 Din.

Nad vinačarije so se spravili. Po okolici Gornje Radgone se klati vlomilska tolpa, ki je vzela na muho viničarije. V Kočkem vrhu je bilo vlomljeno v viničarijo posestnice Marije Jerič iz Kraljevcev. Dolgoprstneži so odnesli iz kleti 70 l vina in iz stanovanjske sobe zastore z oken in razne druge predmete. Banda je priredila v viničariji pravo popivanje in je konečno izlila preostanek vina v škaf z apnom, da je postalo neužitno. Od tam so se podali lopovi k sosedu Antonu Kocuvan in so mu ukradli iz kleti 50 l vina ter 40 l žganja. — V Peščenem vrhu so izpili gotovo isti storilci v viničariji Jurja Torn nekaj litrov vina in so vzeli seboj vrečo ovsa. Konečno je še izmaknila tatinska družba iz viničarije posestnika I. Matajca 26 l žganja in je zginila z obilnim plenom v noč.

Ugotovitev osebnosti deklina, ki se je vrgla pod kamniški vlak. Zadnjič smo poročali, da se je vrgla na Ježici pri Ljubljani pod kamniški vlak neznanka. Gre za 17 letno Slavko Košiček iz Trnovega, ki si je vzela življenja iz nepojasnjenega vzroka.

Roparska napada. V bližnji okolici G. Radgone sta se zgodila zadnje dni dva roparska napada. Ko se je vračal mizarški mojster Ivan Zemljč iz Pregrade pri Gornji Radgoni pozno zvečer na kolesu proti domu, sta se zakadila vanj ne daleč od hiše posestnika Antona Sukiča našemljena neznanca in sta mu iztrgala listnico

s 1400 Din, katere je prejel istega dne za svoje izdelke. Tolovaja sta vrgla Zemljčovo kolo v Muro in zginila v temno noč. — V isti noči se je pojavila cela tolovajska družba pri krčmi Ivana Kukovca v Lomanošah. Neznanci so skušali skozi okno udreti v pritličje. Ropot je čul že dalje časa bolani gostilničar. Poklical je hčerko in ta sosede, pred katerimi so pobegnili vlomilci.

Napaden je bil zvečer v kolodvorskem drevoredu v Ptujju od štirih neznancev hlapec Vincenc Štrafela. Eden od napadalcev ga je zabodel v desno roko. Štrafela se zdravi v ptujski bolnici.

Mesarski pomočnik ustrelil sebe in poročeno žensko. Ne daleč od mesta Čako-

V tem času blagosavlja pravoslavna cerkev reke v Romuniji na ta način, da potopijo v vodo blagoslovljen križ. V Bukarešti je vrgel romunski kralj Karol križ v reko Dimbovita. Slika nam predstavlja, kako dvignejo romunski kmetje križ iz dna reke in ga poljubljajo.

vec v gozdu so našli v mlaki krvi in še malo živega 23letnega mesarskega pomočnika Dragotina Markovič iz Ljubljane, ki je bil v zadnjem čaru zaposlen v Čakovcu. Poleg njega je ležala ustreljena z dvema kroglama ženska. Poklicani zdravnik je ugotovil, da je Markovič še živ in so ga prepeljali v čakovsko bolnico, ženska pa mrtva. V ustreljeni so prepoznali 33-letno Elizabeto Zadravec, ženo ključavničarja Stefana Zadravec. Omenjena je vzdrževala nedovoljeno razmerje z Markovičem, njen mož ni hotel ničesar slišati o ločitvi zakona in radi tega sta si izbrala zaljubljenca prostovoljno smrt.

Zaloigra na gostiji. V Belici pri Čakovcu so obhajali te dni imenitno gostijo v hiši bogatega kmeta Bakse. Med časom ko so se mudili gosti v cerkvi, se je zgodila doma huda nesreča. 17 letni Martin Baksa je doma v povzdigo dneva streljal iz samokresa. Njegov 17 letni bratranec Stefan Baksa je tudi hotel streljati in ker mu ni dal Martin radevolje revolverja, sta se začela fanta zanj boriti ter se je Martin izmikal z orožjem v višini Štefanove glave in prs. Naenkrat je odjeknil strel in Stefan se je zgrudil mrtev s prestreljenim srcem. Gostija se je takoj spremenila v splošno žalost.

Izpred sodišča.

Radi vloma eno leto ječe. V noči na 18. sept. l. l. je bilo vlomljeno na Košakih pri Mariboru v trgovino Jožefa Puncer. Zginilo je bilo blaga za 17.000 Din. Zandarji iz Murskega Središča so izsledili kose pri Puncerju ukradenega blaga pri 33-letnem delavcu Francu Kamenarju v Merhatovcih, ki je bil v Mariboru 15. jan. obsojen na 1 leto ječe.

Vse vrste štampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Uganka staroveške gradbene umetnosti

Pri nekem izkopavanju v Tučnu so našli v globini kakšnih deset metrov pod cestno površino na plast peska, o katerem si spočetka niso mogli razložiti, kako je prišla tja. Natančnejša preiskava je pokazala, da gre za isti pesek, kakršnega ima reka Sangone, ki teče mnogo kilometrov od Turina. Zadeli so torej očitno na ostanke starega širokega prekopa, ki je vodil od te reke do taborišča rimskih legionarjev, ki je bilo ob sedanji južni meji mesta. Prekop je bil zgrajen, kakor je razvideti iz ostankov, zelo skrbno. Njegove stranske stene sestoje iz mase, ki je podobna cementu in je za vodo popolnoma nepropustna. Ta

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

Zdaj sta nekaj časa korakala molče. Ko sta prišla mimo Gorenč, je Gašpar zopet zapel:

»Včeraj je lilo, danes še bolj, jutri bo spet koj, pojutri še bolj. Pa en rajniš al' dva vsak za streho rad da, vsak za streho rad da, ko je Gašparjeva.«

Čeprav je tako vablivo pel, tudi tu ni nič prodal, še celo kregali so se ljudje:

»Ti presneti coprniki; dež nam delaš, da bi več skupil!«

»Coprniki« pa se je od srca smejal.

Blizu Rut sta Gašpar in Anza srečala moškega in žensko, ki sta bila prav sumljiva na pogled. Oblečena sta bila nemarno; plaho sta se ozirala in hitela, kakor da se jima zelo mudi. Gašparja in Anzana sta se na daleč izognila, moški si je pokrnil obraz s kapuco, ženska pa z ruto.

»Dobro jutro!« je pozdravil Gašpar. »Kam pa, kam tako hitro?«

»Tja, odkoder terci pridejo,« je zabundal potepuh in začel še bolj na dolgo korakati, tako da ga je ženska komaj dohajala.

»Mojster Gašpar,« je rekel grofov jagar, »dejal bi, da bi bilo vredno pogledati, kaj nosita ta dva na hrbtu.«

»Res, tema pa ne bi zaupal,« je odgovoril možič; »moški je tak, da ga ne bi hotel na samem kje srečati.«

»Ali naj stopim za njima, da ju malo preptipljem?«

»Za božjo voljo: nikar! Take vrste ljudje so ti vsega kos. Menda te ne miče, da bi te z nožem med rebra; mene že ne.«

»Paaa, takih krot se ne bojim.«

»Kar pusti jih! Kjer te ne srbi, se ne kremplji! Po krivem ju pa tudi ne smeva soditi.«

Videti je bilo, da bi se bil Anza najrajši obrnil in udaril čez ona dva; vendar pa je poslušal Gašparja.

Ko sta prišla v Rute, sta se ustavila v gostilni. Poprašala sta za onima potepuhoma, če so ju kaj videli, pa nihče ni kaj vedel.

Izza Rut je zavila pot v gozd in vodila eno uro po lesu. Ker je dež prenehal, je Gašpar zaprl svojo košato streho; moral pa jo je kmalu spet odpreti, ker je z dreves močno kapljalo. Anza je menda šele zdaj opazil, kako težko možič nosi.

»Mojster Gašpar,« je rekel, »daj, bom jaz nesel; si boš malo počil!« V tem je že prijel za jermen in za obilni svezjenj dežnikov.

»Nak, za nič ne!« se je mozek branil. »Še svoj živi dan si nisem najel koga, da bi mi nosil. Slab

Slovenska Krajina.

Sramota za naš kraj je grdo preklinjanje. Na Goričkem je nad 20.000 luteranov in ti so znani po preklinjanju širom naše Krajine. Ker živijo katoličani med luterani, so se žal že tudi nekateri katoličani navzli tega grdega preklinjanja. Mislim, da obstaja neki zakon, ki pod kaznijo prepoveduje javno bogokletje in drugo kletev. Pa kaj nam pomagajo zakoni, če se ne izvajajo. Če se bo peljal kak tujec z vlakom od Sobote do Hodoša, se bo gotovo zgražal, četudi ne bo »klerikalec«. Je res neznosno potovati s takimi ljudmi. Tu se začne: Vrag je v njegovem Bogu, njegovega vražjega Boga, prekletega Boga, konča se z Marijo in svetniki. Če tudi so to skoraj vedno luterani, mislimo, da velja zakon za vse. Priporočam bi za vsak kupej napis, kot jih imajo na Hrvaškem, da olikan in pameten človek ne kolne. Odpravi to sramoto, ki nas tako ponižuje.

Sv. Sebeščan. Za božične svetke so tudi naše šole dobile nekaj blaga za obleko siromašne dece. Pa vseeno veliko potrebnih ni dobilo obleke. Zato je tukajšnji župnijski urad še posebej zaprosil banovino za podporo in res smo dobili še 35 m blaga za siromašne otroke, in tovarna lista je poslala 100 Din župnijskemu uradu tudi v ta namen. Banski upravi se tem potom najlepše zahvaljujemo za podporo in istotako Bati. — Pust, ta čas presneti, nam bo ušel in ne bo nič gostilvanje. V dolnjem Prekmurju se mladina ženi okrog 20 leta, dekleta tudi že s 16 do 17 leti, tu pri nas na Goričkem je pa drugače. Tu imamo dosti fantov starih okrog 30 let, pa še premišljujejo, ali bi ali ne bi. Tako je prav, zakon je nekaj resnega in zato je treba dobro

Gasilec

ni samo mož, ki ogenj gasi,

GASILEC

je tudi strokovni list slovenskih gasilcev in samarijancev. — V letu 1937 bo izhajal v pomnoženi obliki in prinašal zanimive članke o stvarstvu in druge, ki jih bodo ponazorjevale slike in črteži.

Naročite »Gasilec« v Mariboru, Koroška cesta 5. Stane samo 20.— Din. — Izide 12krat na 28 straneh.

premisli. Če ne bo nič porok, pa bodo po stari navadi v nekaterih vaseh vlačili bor.

Podtaknja nežigosan vžigalnik pred sodiščem. Na zatožni klopi v Mariboru je sedel 15. jan. 31 letni grančar Vladimir Milosavljevič. Njegov tovariš Vujajin Knežević pa se ni odzval pozivu k razpravi. Obtožnica pravi, da sta imenovana v Karovcih na jugoslovanski-madžarski meji v Slov. Krajini podtaknla posestniku Antonu Centali nežigosan vžigalnik in sta ga obdolžila tihotapstva. Centala je bil obsojen in ga je šele državni svet oprostil. Pozneje je zvedel od drugih grančarjev, kaj sta mu učinila mejna stražnika iz maščevanja. Zadevo je prijavil. Med preiskavo je prišel k njemu Milosavljevič in se je pogodil z njim za 4000 Din, če odstopi od tožbe in mu je dosedaj plačal 3000 Din. Milosavljevič je bil obsojen na 1 mesec in 7 dni strogega zapora.

obraževalno društvo redni občni zbor. Podali Vam bomo obračun o delu v pretekli dobi ter z vedrim obrazom pogledali v bodočnost. Pridite na občni zbor, da strnemo naše vrste in prav krepko tudi v novem letu poprimemo za prosvetno delo.

Sv. Andraž v Slov. goricah. Preteklo nedeljo je priredilo tukajšnje Prosvetno društvo v svojem novem Cerkvenem domu lepo pretresljivo predstavo »Mlinar in njegova hčica. Ljudstvo, večinoma domačini, je napolnilo velike dvorane

in odšlo, vkljub temu, da je prireditev trajala nad tri ure, zadovoljno. So pa tudi vsi igralci z velikim občutjem se poglobili v svoje vloge in lepo podali vso žaloigro, ki tako nazorno kaže boj dekliskega srca, ali naj ugodi svojemu srčnemu nagujenju, ali pa se ukloni naročilu 4. božje zapovedi. V odmorih je nastopil prvi-krat v širši javnosti naš mladi tamburaški zbor, ki mnogo obeta. Da bi le vztrajali. Skratka, bil je lep popoldan, ki ga ne bomo kmalu pozabili. Tudi ob pustu nam bo Prosvetno društvo kaj priredilo in sicer zabaven in kratkočasen večer.

Ljutomer. Že dolgo ni bila naša dvorana take polna kot ob prireditvi igre »Kralj z neba«. Povečini so igralci dovoljno rešili svoje vloge. Ob igri smo prišli do prepričanja, da morejo tako globoko in versko igro rešiti le ljudje dobrega verskega prepričanja. Zadovoljni smo bili s scenarijo, kostumi, ki jih ima na razpolago društvo samo, s svetlobnimi pojavi in končno s kratkimi pavzami med dejanji. V prihodnje pa si naj društvo blagovoli preskrbeti za tako versko prireditev še nekaj resnih orkestralnih točk, da bo celoten utis po možnosti popoln. — Marijina družba v Ljutomeru je zgubila svojo najstarejšo 86 letno družbenico v osebi Marije Semenčič, ki ji članice družbe izkazale za obilno udeležbo na dan pokopa zadnje čast. — Prosvetno društvo pripravlja za vesel pustni čas pristrčno opereto v dveh dejanjih »Čevljar in vrag«.

Sv. Lovrenc na Dravskem pelju. Katoliško prosvetno društvo je na nedeljskem občnem zboru dalo obračun preteklega leta. Želimo, da bi obnovljeni odbor mogel čez leto dni poročati še veliko več veselega o uspehih društvenega dela. Pomagajmo mu vsi!

Celje. Katoliško prosvetno društvo, ki je bilo ustanovljeno 1. januarja 1907, proslavi svoj 30-letni jubilej 30. in 31. januarja. 30. januarja, zvečer je v veliki dvorani Ljudske posojilnice slavnostna akademija s pestrim programom. V nedeljo ob 10. uri predpoldne pridiga in slovesna sv. maša; na to slavnostno zborovanje v Orlovskem domu. Govori predsednik Prosvetne zveze dr. Josip Hohnjec.

Polzela. Katoliško prosvetno društvo na Polzeli vprizori vnedeljo 24. januarja čarobno pravljico v treh dejanjih in osmih slikah »Zaprav-

DRUŠTVENE VESTI

Fotovalne knjižnice so pripravljene. Društva, ki si jih želijo, naj nam to sporočijo! — Krov. zveza (knjižnica) v Mariboru, Aleksandrova cesta 6.

Sv. Trojica v Slov. goricah. V nedeljo 24. januarja, popoldne ob treh, bo imelo katoliško iz-

kramar je, ki svoje robe sam ne nosi. Ti še strehe nimaš; dežniki bi se mi vsi zmočili.«

»Hahaha, zakaj so pa, če vode ne prenesejo! Daj! Jih bom že tako držal, da se ne bodo stajali.«

Moral pa je nekaj časa otemati, da jih je mogel pograbit. Oprtal si jih je in veselo poskočil z njimi, kakor da nese volno. Nekaj dolgih korakov je napravil, iznenada pa obstal in zaklical za Gašparjem:

»Mojster Gašpar, viš, nekaj si izgubil! Nekaj zlatega, če prav vidim.«

»Zlatega kaj še nikoli nisem izgubil, ker kaj takega nimam ne, haha,« se je možak zasmeljal.

V tem pa je že zagledal nekaj svetlega na tleh. Sklonil se je in pobral košček žide, ki je bila s srebrno nitko obrobljena, na sredi pa je bil vшит zlatnik.

»Glej ga, lažnivčka!« se je grofov jagar Anza pošalil. »Imaš pa le zlato s seboj.«

»Moja tr. reč ni,« je trdil Gašpar.

»Moja tudi ne.«

»To je moral kdo izgubiti.«

»Menda že. Kar tako ti je ne bo kdo na cesti pustil.«

»Anza, ali se ti kaj jasni?«

»Ali meniš onadva potepuha, ki sta naju tam za Gorenčami grečala?«

»Uganil si. Bog ve, če nista tega tam v Kapli kje ukradla.«

»Ako kdo kaj takega izgubi, ta mora v malhi še kaj boljšega skrivati. Čuj, Gašpar, za njima jo uberem! Vse žepe jima bom obrnil.«

»Pamet si posodi! Gotovo sta se že davno kje potuhnili. Drugega ne moreva: v Kapli pojdeva na sodnijo, naj sodnik pošlje svoje biriče za njima.«

Anza se je res vdal; zato sta pospešila korake, da bi bila čim prej v Kapli.

Ko sta ob enajstih dopoldne prišla tja, je bil ves trg pokonci. Na vseh krajih so stale gruče ljudi, ki so mahali z rokami in bili od govorjenja skoraj že hripavi.

»Kaj pa je danes to?« je vprašal Gašpar, ko je stopil eni teh gruč bliže. »Ali koga na vislice vlačijo?«

»Desetkrat bi jih obesili, roparje take — ko bi jih le dobili!« se je zadržal krojač Rojnik.

»Katere roparje?«

»Ali nič ne veda? Seveda, kako bosta vedela, ko pa sta šele prišla... Premislita, Našo ljubo Gospo šmarsko so nam okradli!«

»Okradli!« se je zavzel grofov jagar Anza.

»Nocoj, ko je bilo tako vreme, so vdrli v cerkev,« je hitela z besedo neka ženska, »in so Mariji vse pokradli — zlato krono in cekine in tisto verižico, ki jo je darovala gospa grofinja. — Strašno! Enega od roparjev pa so že prijeli. Kaj mislite, kdo je? Melharjev Lavrinc, sodnikov sin! Samega sod-

tvarina je še danes po mnogih stoletjih tako trda, da so imeli stroji turinskih cestnih delavcev mnogo opravka, na zadnje pa so jo mogli odstraniti le z razstrelitvami. Profesorji italijanskih tehničnih visokih šol in cela vrsta zasebnih strokovnjakov so se trudili, da bi odkrili natančno sestavo tega cementa, ki ostavlja po svoji trdnosti najboljši moderni cement za seboj, vsi njihovi napori pa so bili zaman. Vprašanje je, ali se bo sploh kdaj posrečilo, da bi rešili to, kakor mnoge druge uganke staroveške gradbene umetnosti, ki je ostala v marsikakšnem pogledu do danes nedosežena.

Jekljeni zobje

Doslej smo imeli že zlato krono in mostičke